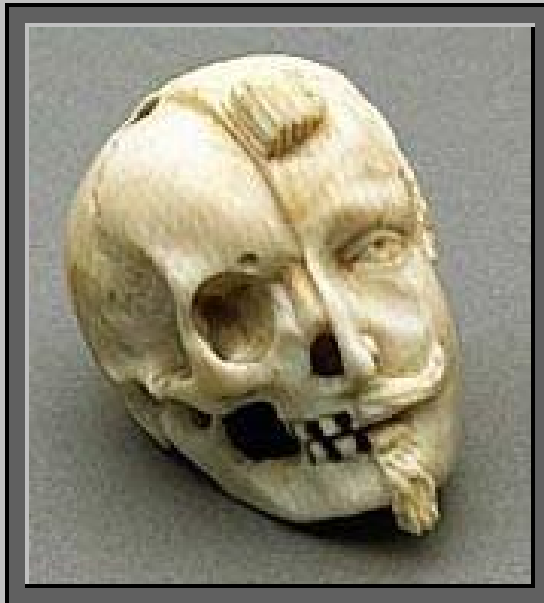


Miguel Robaina



RESAN

*Allting har sin tid,  
och vart företag under himmelen har sin stund.*  
(Pred. 3:1)

*Efter 10 år som Jesus efterföljare är nu tiden inne att lätta på  
förlåten. Denna skrift är tillägnad mina vänner i Skarpnäcks  
Frikyrkoförsamling. Följ med på min andliga resa...*

## I - LIV

Den artonde april 1969 föddes jag på Södersjukhuset i Stockholm och kort därefter skedde mitt dop in i den kristna gemenskapen. Dopet ägde rum i katolska Maria Bebådelsekyrkan på Linnégatan i Stockholm, där min spanskfödda pappa var en icke aktiv medlem. Jag fick namnet Miguel, som i sin ursprungsform är hebreiska och betyder "Vem är som Gud?". Enligt Bibeln är namnet ofta kopplat till ens identitet. Min pappa och mamma valde inte namnet av andliga skäl utan endast för att de tyckte namnet var fint. Andligt sett ser jag idag frågan i namnet som en profetia om min egen kommande andliga identitet i detta jordeliv som ständig sökare, alltid kryddad med ett uns tvivel. Samtidigt innehåller det hebreiska namnet även ett svar på frågan vart jag ska rikta mitt sökande, nämligen till hebreernas Gud. Förövrigt fick jag endast ETT förnamn, som för att ge det riktig uppmärksamhet.

Min uppväxt i Stockholms södra närförorter var sekulär och det jag minns av händelser med kristna förtecken i hemmet under min uppväxttid är att vi varje jul hade en fin krubba och pappas berättelser om sitt liv som elev på en katolsk klosterskola i Cordoba på 50-talet, samt att han var bra på att rabbla kristna sånger och strofer som han mindes från denna tid.

I kyrkan var man i samband med dop, bröllop, konfirmationer, begravningar och konserter. Det sistnämnda skedde med relativ regelbundenhet då jag under åren 1977-1982 ofta uppträdde som korist i Stockholms Gosskör. Den repertoaren vi framförde var inte sällan av sakral karaktär, men vad jag minns såg jag inte kyrkan som något mer andligt än en ren konsertlokal.

Mina första klassföreståndare i den kommunala lågstadieskolan Dalskolan i Solberga var två, som jag i efterhand förstått, kristna lärare som hade modet att låta barnen sjunga psalmen "Din klara sol går åter opp" som inledning på dagen och även leda oss elever i gemensam läsning av en bordsbön: "Gode Gud, välsigna maten. Amen!". Detta skedde dagligen i klassrummet under åren 1976-79. Kan vi ha varit den sista klassen i den allmänna svenska skolans historia som fick vara med om något sådant? Jag har vid ett senare tillfälle noterat att en av lärarinnorna bar ett kors om halsen på ett skolfoto som jag har.

1979-82 flyttade jag min skolgång till Adolf Fredriks musikklasser, som vid denna hade ett annex i Mariaskolan på Södermalm, allt för att min musikalitet skulle få utvecklas. Jag sjöng ju redan i kör och hade även spelat piano sedan några år tillbaka. Min kristna mellanstadielärarinna hade haft en av mina kusiner i föregående kull och enligt denna kusin var det lärarinnan som var den främsta anledningen till att många i hennes klass senare blev kristna och på högstadiet startade ett sällskap kallat "Kristna gruppen". Den kända kristna sångerskan Carola gick i denna grupp och även i min kusins klass. Jag upplevde dock aldrig att någon av dessa tre lärare pådyvlade oss elever någon kristendom. Jag minns inte ens att de pratade om vad de själva trodde.

Nedan en dikt från mellanstadiet där jag uppenbarligen räknar med Gud som en realitet...

*Nu när snön börjar smälta,  
börjar det som är under att tälta.  
Allt tittar fram  
från jordbit till lamm.  
Blommorna lyser  
och djuren fryser,  
men inte mycke'.  
Gud har verkligen tycke.  
Luften är frisk,  
men man själv är inte så frisk.  
Men lite får man tåla  
när våren börjar måla.  
Men, aj, aj. Lite av isen är kvar.  
Man kan ju ramla för varje steg man tar.  
Men jag, jag sitter i skolan  
och pratar med polar'n.*

Min mellanstadielärrarinnan har jag senare träffat ett par gånger på mitt arbete i Skarpnäckskyrkan under tjugohundratalet. Hon är en högst aktiv kristen än idag på ålderns höst.

Min kusin och hennes kille var "sådana där frireligiösa" och lite speciella tyckte min familj och släkt under åttiotalet. Hon blev kristen 1980 i samband med sin konfirmation. Hennes konfirmationspräst i Botkyrka församling betydde mycket för hennes steg i tro. 1982 träffades hon och jag några gånger i hennes föräldrahem i Norsborg för att spela tillsammans, piano och flöjt.

Annars var jag väldigt intresserad av teckning vid denna tid och då särskilt serieteckning som jag ägnade mig åt. I dessa sammanhang brukade jag kalla mig "Miro", men till vardags föredrog jag att kallas "Micke". Av någon anledning stavade jag mitt smeknamn på följande vis; "Mike". Sedan dess har det förekommit vid ett flertal tillfällen att jag har velat använda ett annat namn än mitt dopnamn, vilket är intressant ur ett andligt perspektiv om man ser till det jag skrev om namn och identitet i denna skrifts första stycke. Självklart har det alltid varit främst rationella förklaringar till min önskan att byta namn, men det går ju inte helt att utesluta en andlig påverkan i bakgrunden fastän jag inte varit medveten om detta.

Ett annat andligt minne från min förpubertala tid är att jag påverkades starkt av filmen "Mannen från Nasaret" som visades påsktid när min familj var på vårt sommarställe i Täby i början av 80-talet.

Under min högstadietid åren 1982-85 lyste allt vad gäller andlighet med sin frånvaro. Min klassföreståndare där var en vänsterinriktad humanist och stämningen på skolan var överhuvudtaget väldigt sekulär. Även texterna till musiken vi sjöng var oftast profana, till skillnad från det mesta som sjöngs i Stockholms gosskör. I dagboksanteckningar från en USA/Kanada-turné 1981 har jag skrivit kort om gosskörens några framträdanden...

*...sedan skulle vi sjunga i S: t Patricks Cathedral, en katolsk kyrka.  
Där sjöng vi Praise the Lord, Ave Maris Stella, Alleluia m.m...*

*Nästa morgon skulle vi efter frukost sjunga i en kyrka. Där sjöng vi Gloria, Jesu dulcis memoria, Alleluia, Praise the Lord m.m. Det var en väldigt stor kyrka... efter konserten blev vi bjudna till församlingshemmet...*

*...Sedan gick vi in i kyrkan...Altaret och altarsilvret var från 1700-talet. När man gick över från svensk ledning av kyrkan till amerikansk satte man en örn som höll upp bibeln...*

I andra dagboksanteckningar från en Tyskland/Österrike-turné ett år tidigare skriver jag...

*...Nästa dag åkte vi till Passau och höll konsert. Vi repeterade så fort vi hade kommit dit och packat i väskorna i församlingshuset. Det var en liten kyrka... Jag och 8 till bodde hos evangelisten några meter från kyrkan...*

*...Efter lunchen åkte vi till S:t Florenz, ett kloster utanför Linz. När vi kom tillbaka... skulle vi ha profan konsert...*

Här hade jag i alla fall en uppfattning om skillnaden mellan sakrala och profana sammanhang. I övrigt såg jag som sagt kyrkan mest som en konsertlokal och fäste ingen större vikt vid det andliga sammanhanget.

Samma år som jag började högstadiet, slutade jag i gosskören då jag kom in i målbrottet. Därmed blev mina kyrkbesök reducerade till att i stort sett endast bestå av mina orgellektioner som jag tog en gång i veckan i Uppenbarelskyrkan i Hägersten. Dessa var dock med all säkerhet inte av ringa betydelse för min möjlighet att i vuxen ålder känna mig hemma i den kyrkliga miljön. Men år 1983 när det blev dags för min konfirmation var jag emellertid inte alls intresserad av kyrkan. Så, det blev inget mer med det.

## II - DÖD

Efter grundskolan flyttade jag och min familj till Blekingegatan på Södermalm mitt i Stockholm och jag påbörjade en treårig ekonomisk gymnasieutbildning vid Brännkyrka Gymnasium, men hoppade av redan efter en termin på grund av skoltrötthet. Därefter arbetade jag under åren 1987-89 på en resebyrå i centrala Stockholm. Företagets småländske VD, som förövrigt var gift med min ena morbrors före detta fru, hade en särskilt respekt för den kristna kyrkan vill jag minnas. Annars var stämningen på resebyrån så långt ifrån andlig man kunde komma, vilket överlag gällde i det svenska "Yuppie"-samhället under andra hälften av åttiotalet. Den enda antydning till andlighet som eventuellt kunde skönjas vi denna tid var en tendens till nyandlighet, så kallad "New Age". Det anordnades däremot många fester med mycket alkohol på resebyrån, något som man i mitt föräldrahem hade varit ytterst återhållsam med.

1986 besökte jag för första gången Skarpnäckskyrkan genom min tidigare nämnda kusin, som vid denna tid gift sig med sin kille och därför bytt efternamn. De hade nyligen flyttat till Skarpnäcksfältet, en då nybyggd närförort i södra Stockholm. Vi provade att spela musik tillsammans igen, men det blev endast vid något enstaka tillfälle. Samma år blev jag stoppad på Drottninggatan i Stockholm, av en medlem från Scientologikyrkan. Jag kände vid detta tillfälle inte till denna rörelse utan följde

med till deras "kyrka" för att svara på ett frågeformulär som jag tyckte verkade intressant. Då det visade sig att jag var för ung för att få delta i undersökningen, blev jag istället erbjuden att läsa deras skrifter i kyrkans bibliotek. Det var mindre roligt, så jag gick därifrån och återkom aldrig mer.

Vid samma tid började jag spela hårdrock och fick därmed sakta ett intresse för övernaturliga ting på köpet. Särskilt ockultismen ansåg jag spännande och jag tittade mycket på skräckfilmer vid denna tid. Jag blev parallellt med detta mer och mer deprimerad efter några olyckliga obesvarade tonårsförälskelser och då tänker jag särskilt på en tjej jag blev förälskad i under sommarlovet 1986, vars person jag blev mer eller mindre fixerad vid och inte helt släppte hoppet om förrän efter ett flertal år! Jag som alltid hade haft den dåliga kombinationen av stora krav och dåligt självförtroende kände mig oduglig och värdelös. Jag kände bitterhet och började påvisa ett destruktivt beteende. Jag bestämde mig för att gå in för att förstöra mitt liv. Jag började dricka stora mängder alkohol, som jag fick tag i på mitt arbete på resebyrå innan jag hade åldern inne att själv köpa ut. Efter representationsfesterna fanns det alltid mängder kvar. Jag drack alltid själv och främst för att fly jobbiga känslor: Denna destruktivitet blev inte bättre av att den mörka andligheten fick allt större plats i mitt liv. Med en desperat känsla över att vara styrd och inte kunna påverka min situation fann jag positiva upplevelser inom magins värld. Jag började med numerologi, "tarotkort" och träffade vid två tillfällen på så kallade häxor som sa sig stå för den goda vita magin som var till för att hjälpa människan. Killarna i mitt band var inne på samma linje även om vi inte umgicks så mycket mer än när vi repeterade. Resten av tiden var jag mycket för mig själv. När jag var på familjens sommarställe sökte jag mig gärna ut i naturen där jag så att säga gick och talade "med mig själv", särskilt när jag var nedstämd. Sedan denna tid har naturen för mig alltid varit en plats för kontemplation och återhämtning.

Killarna i hårdrockgruppen var mycket speltekniskt skickliga och intresserade av klassisk musik. Därmed hjälpte de mig att åter fästa blicken på det klassiska pianospelet som jag utbildat mig i. Jag hade ju innerst inne alltid gillat barockmusik även om jag så smått tappade intresset då jag började spela hårdrock. Så, 1987 började jag ta cembalolektioner och gjorde de första stapplande försöken att komponera egen musik i barockstil. Musiken började betyda allt mer för mitt sjäsliv, särskilt mycket betydde och betyder än idag Johann Sebastian Bach som med sin stora sakrala musikproduktion har kommit att kallas "Den femte evangelisten".

1989 återupptog jag även mina oavslutade orgelstudier och behövde därför en orgel att öva på. Min kusin ledde mig än en gång till Skarpnäckskyrkan och den elorgel som där fanns, men jag avslutade orgelspelet rätt snart igen. Jag hade inte tålamod och rätt motivation. Jag hamnade ofta i depression vid denna tid och jag försämrades psykiskt. I samband med en händelse av olaglig karaktär hamnade jag på psykakuten där det i journalen bland annat noterades följande...

*... Patienten berättar att han sysslar en del med magi. Han upplever att han kan förutse vissa saker och att han kanske ibland även kan styra skeenden. Lever mycket i sin fantasivärld... Inga klara vanföreställningar, men beskriver upplevelser av nästan telepatisk natur som har prepsykotisk valör...*

Denna incident resulterade i att jag började gå i öppen psykoterapi under de följande tre åren för att komma till rätta med mina psykiska problem. Däremot fanns ingen hjälp att tillgå gällande det andliga, åtminstone inte någon hjälp som jag kunde uppmärksamma.

Under 1989 skaffade jag även några brevvänner. En tjej från Kungälv som jag hade kontakt med var uppenbart kristen och levde i en kristen familj vilket jag först reflekterat över när jag läst hennes brev på senare dagar. Hon skriver där att hon brukade gå till kyrkan, sjunga i kyrkans kör och att hon gillade bibelsånger. Hon och hennes bror är idag aktiva kristna vad jag har sett på Internet.

Mitt destruktiva beteende hade fram tills dess mest varit riktat mot mig själv. Ett exempel är när jag blev ursinnig för att min frisyr inte ville lägga sig som jag ville. Då tog jag helt sonika en kökskniv och satte i mitt eget ben så att jag fick åka till sjukhuset och sy. Beklagligt nog började nu även mina problem besvara andra. I slutet av 1990 blev jag långtidsarbetslös vilket gjorde att jag hade en massa tid att odla den negativa livshållning jag fått. Detta resulterade till slut i brottslig aktivitet. Vid denna tid funderade jag starkt på att byta namn. Utåt sett för att kunna fortsätta förstörelsen av mitt liv lite mer anonymt, men innerst inne kanske där egentligen fanns en längtan av att börja ett nytt liv. Andligt sett kan det ha varit andra krafter bakom denna idé (jämför återigen det jag skrev i början av denna skrift gällande namn och identitet)

Under den inledande perioden av arbetslösheten fick jag dock ett andrum på några månader, där jag mådde förhållandevis bra. Jag kände mig fri och hade dessutom börjat glömma min tidigare olyckliga sommarkärlek, till förmån för en ny skulle det komma att visa sig en kort tid senare. Jag spelade in en CD-skiva med ett hårdrockband som hette Hexenhaus (Häxhuset) och jag fick en egen lägenhet, en andrahandslägenhet i Blackeberg.

I oktober detta år knackade Jehovas vittnen på hemma hos mig och två kvinnor och ett barn ville samtala med mig, men då jag hade besök av mina föräldrar bad jag dem återkomma. Vi satte ut ett datum då de återkom mycket punktligt. Efter ett tre timmar långt samtal bad de att få gå. Jag minns att mitt primära intresse till att samtala med dem var att visa att de hade fel. Jag kände emellertid inte att de hade något att bidra med till min livsåskådning.

Det var kul att bo själv och känna friheten, men när jag åter började må dåligt blev jag mer asocial och isolerad än tidigare. Dessutom var jag inte längre under den kontroll som man ändå är under när man bor hos sina föräldrar. Detta kom att accelerera och intensifiera mitt destruktiva beteende. De jag umgicks mest med vid denna tid var mina kompisar från hårdrockgruppen, som numera hette Seventh Key efter det sjunde kortet i Tarot-kortleken, kallad Toth. Tidigare hade vi kallat oss Tarot, just efter spåkortet. Toth, eller Teth som det även kan stavas, var en egyptisk gud och bland annat herre över magin. Vi hade även en låt som hette "Rage of Teth" (Teths vrede). Vi var mycket intresserade av egyptisk mystik vid denna tid och en period gick bandet under namnet Echnaton, efter faraon som införde den monoteistiska dyrkan av solguden Aton i Egypten en kort period efter Israeliternas uttåg ur Egypten. Denna farao skrev för övrigt en solhymn som har avsevärda likheter med Psaltarpsalmen 104 i Bibeln. Själv kallade jag mig hellre "Karnak" än Miguel vid denna tid. Återigen ett förnekande av mitt namn. Karnak var hämtat från



namnet på ett egyptiskt tempel och betyder på arabiska "befäst ort", men var även namnet på en hednisk gudinna vars symbol var pentagrammet. Pentagrammet har senare kommit att inverteras och förknippas med ockult/satanisk verksamhet. Vid denna egyptiska epok i mitt liv gick jag omkring med ett sådant pentagram i en halskedja, utan att jag hade en ringaste aning om de andliga kopplingarna. Jag tyckte mest det var tufft och snyggt. (jämför än en gång detta med kopplingen namn och identitet)

Jag träffade killarna i bandet några gånger i veckan när vi repeterade. I övrigt träffade jag bara en femton år äldre etiopisk arbetskollega som jag arbetade med som vaktmästare på en grundskola 1990 och han var väl det närmaste en vän jag hade vid denna tid. Jag umgicks även med min familj, men vi träffades inte mer än några gånger i månaden. På skolan där jag arbetade träffade jag ännu en av mina obesvarade kärlekar. Då jag var aningen blyg uppvaktade jag henne initialt anonymt med brev och presenter. Senare fick hon veta vem jag var, men kärleken var dessvärre inte ömsesidig. Trots det höll vi kontakt brevledes under en period, men jag blev mycket deprimerad över att hon inte ville mera. Detta fick mig att återuppta mitt destruktiva beteende. När jag var som mest frustrerad uppfattade jag i dessa perioder en lättnad i att rispa mig med kniv eller något annat vasst. I ett av breven till denna tjej har jag funnit följande som beskriver min tro under denna tid lite kort...

*...I söndags var jag på min kusins konfirmation och fest. Självt har jag inte konfirmerat mig, därför jag tycker att man bara ska göra det om man tror på allt som en kristen skall göra, inte bara för att få presenter. Det betyder inte att jag inte tro på någon gud, men min tro stämmer inte exakt med de kristnas (eller någon annan religion heller)...*

En annan tjej jag hade kontakt med brevledes mellan 1990-92 bodde inledningsvis utanför Paris i Frankrike, men flyttade sedermera till Sigtuna. I några brev till henne författade 1990-91 finns följande intressanta rader som rätt ingående belyser min andlighet vid denna tid...

*...Alldeles innan jag började skriva idag, såg jag på en dokumentärfilm om Nostradamus, en spåman som levde på 1500-talet... Han har gjort ca 1000 spådomar för framtiden och mer än hälften har slagit in... Man behöver ju inte tro på allt han skrev, men vissa saker verkar alltför trovärdiga för att säga att det bara är slump...*

*...p g a en begravning precis i mitten av den veckan. Det är en släkting som nyligen gick in i en annan dimension, som nu ska få sin förbrukade kropp nedlagd i vigd jord. Nä förresten, han skulle nog kremeras och spridas för vinden...*

*...1) Tror du på liv efter döden?*

*SVAR: Ja, min tro säger att allt liv på jorden har varsin uppgift att utföra. Dessa uppgifter vet vi inte vad de innebär, men när vi dör så har vi klarat av uppgiften. En del klarar den väldigt lätt och måste därför dö unga, andra tar längre tid på sig. När man utfört sin uppgift på jorden går man vidare till sitt nästa uppdrag, som kan vara på jorden eller i en annan dimension eller värld.*

2) Tror du på det övernaturliga/tankeöverföring?

SVAR: Jag tror inte det finns något som är över det naturliga, utan allt har en naturlig förklaring. Jag tror bara att människan inte är tillräckligt kunnig så man kan förklara allt ting. T ex så använder de flesta människor bara några få procent av hjärnans kapacitet och jag tror att vi vet mycket lite om hur vår hjärna egentligen fungerar och vilka möjligheter den har som t ex tankeöverföring. Jag tror att de flesta har varit med om tankeöverföring, men dom flesta avfärdar det med att det är en slump. Det finns dock många som inte gör det utan forskar istället och det är något man måste göra för att förstå hjärnan. Vem vet, forskar man tillräckligt mycket om t ex tankeöverföring så att man vet hur hjärnan arbetar vid en sådan, så kan man nog till slut styra en tankeöverföring som man vill.

3) Tror du på horoskop?

SVAR: När det gäller horoskop så tror jag inte på dessa som står i veckotidningar och kvällstidningar, för dom är skrivna på ett visst sätt som passar dom flesta. Däremot tror jag att alla har en förmåga att se framtiden, även om det är mycket få människor som har forskat i den delen av hjärnan och lärt sig mer eller mindre behärska den...

...Du skrev att du blir nervös av att tänka på sånt där komplicerat. Det blir inte jag, med undantag för två saker. Även om jag tror på liv efter detta, så har man i bland försökt tänka på att man dör och att det inte är någonting mer, bara mörkt och ingenting! Har du tänkt så någon gång? Man blir knäpp!...Universum! Hur stort det egentligen är och vad som fanns före the big bang, universums skapelse...

...I söndags var jag hos min kusin och hennes kille och hamnade förstås i en filosofisk diskussion med honom. Han är nämligen rätroende på kristendomen...som jag sa förut har jag en egen tro, men den bygger på kristendomen. En sak är jag övertygad om och det är att folk som läser och tolkar bibelns ord exakt som det står, har inte fatta guds ord och vad religionerna går ut på och de kommer inte att hitta Sanningen. Sanningen är att alla religioner är i stort sett lika filosofiskt (tänkande). Det är på det praktiska religionerna skiljer sig. (Hur man ska leva och vara) Och det är det som oliktänkande i alla tider bråkar om. Några exempel på hur jag tror att man ska tolka bibeln. Folk som tror på Darwins teori påstår att jorden har skapats under miljontals år och att det första livet fanns i vattnet och sedan utvecklats, gick upp på land, senare blev apor och till slut människa. Kristna påstår att gud skapade jorden på sju dagar.

Dag 1) skapade ljus och mörker

Dag 2) skapades land och hav

Dag 3) skapades årstider

Dag 4) fisk, djur och fåglar

Dag 5) däggdjur och människor

Dag 6) Gud såg på det han gjort och tyckte det var underbart

Dag 7) Gud vilade

Den kristna tron låter lite väl otrolig eller vad säger du? Att skapa t ex däggdjur och människor på en dag... Jag tror ändå att både Darwins och de kristna teorin talar om samma sak. En sådan dag som berättas i bibeln kanske egentligen består av en miljon år, eller en miljard. Så kan man tolka bibeln. O.K. Det står också i bibeln att en dag är som 1000 år, men 1000 år är också en väldigt kort tid att skapa allt det på tycker jag. Men jag tror att man i bibeln använder 1000 år bara för att beskriva en lång tid (kanske

*miljontals år). Alltså att man inte ska tro att 1000 år är 1000 år. Förstår du? Jag tror inte heller att gud skapade Adam (den första människan) och sedan tog ett av hans revben och formade till Eva??? Utan det är bara en symbol (liknelse) för att visa att allting skapats ur en enda cell från början. Jag tycker det är intressant att fundera och grubbla. Just nu ska jag börja läsa en bok som heter "Möte med AMBRES" och handlar om livsfilosofi..."*

*...Andra FILMTIPS som jag tycker är bra är OMEN-trilogin, alltså OMEN 1,2 och 3. Det är en rysare som handlar om djävulens son, som i en människokropp försöker få jordens folk att tillbe Satan. Man får följa honom från det att han föds tills han blir vuxen...*

*...Bara för det ska du få flera idiotfrågor. Vad betyder dessa ord? Zombie, Exorcism, Ockultism, Astralkropp, Klärvoajant, Poltergeist, Schaman, Telepati, Déjàvu, Levitation, Voodoo, Kiromani, Reinkarnation, Yeti, Stigmatisering. Bara skumma prylar i det "övernaturligas" värld...*

Jag skrev Gud med liten bokstav i breven ovan, vilket kan tyda på att jag vid denna tid inte såg Gud som en person utan mer som en kraft. "Ambres" som jag berättar om i ett av breven var en egyptisk person som levde för tretusen år sedan och nu talade genom en man i Norrland. Han skrev därefter böcker med denne andes (läs. demons) så kallade "vishetslära".

Ytterligare en annan brevvän jag hade sporadiskt under åren 1989-95 var en tjej från Gullbranna utanför Halmstad. I ett av hennes brev från 1991 klämmer hon in frågan om jag gillar att gå i kyrkan, helt apropå ingenting. Hon tillade även inom parentes att jag inte behövde svara på frågan. Jag svarade henne...

*...Om jag gillar att gå i kyrkan? Varför undrar du det? Jag gillar den gamla sorts kyrkan, äldre än 1700-talet, som är mörk och där det står en präst och predikar långsamt och tyst och orgeln och klassiska instrument står för musiken. Det är en mysig och skön miljö. Det jag inte gillar är den moderna ljusa fanatiska kyrkan som t ex Livets ord, Jehovas Vittnen, Pingstkyrkan m.m. och där man har piano och elektriska instrument i musiken...*

Här visar det att jag fäster betydligt mer vikt vid kyrkorummets atmosfär än det andliga innehållet. Också musikens betydelse för min själ fokuseras här.

Den öppna psykoterapi jag under tre år hade gått till och som var ett eget val gav inte mycket resultat, vilket till största delen berodde på min ambivalenta inställning. Jag ville ha hjälp, men samtidigt identifierade jag mig av någon anledning med min depression vilket av naturliga skäl resulterade i att jag tyckte terapin var meningslös. Visserligen förhindrade den säkert att jag gick längre ner i träsket än vad jag redan var, men med min inställning blev konsekvensen att jag spelade en dubbelroll gentemot min terapeut såväl som alla andra i min omgivning. Jag levde i två helt skilda världar och ingen förstod hur illa jag var därnär. Och inte blev det bättre av att jag fick ett arbete på polismyndigheten, en plats där det fanns mycket negativ input som jag vid denna tid hade svårt att distansera mig ifrån. Tillslut blev mitt psyke slutkört. Jag var trött på både mig och mänskligheten, vars mål jag på ett mer eller mindre paranoid vis upplevde var att attackera mig. Jag brydde varken om mig eller om andra. Ett flertal brottsliga handlingar, som dessvärre involverade ett antal oskyldiga medmänniskor och som medförde avsked från polisarbetet, samt en årslång vistelse på vårdinrättning, fick mig att börja

reflektera över mitt liv och vart jag var på väg. I ett läkarutlåtande i ett tidigt skede av vårdtiden beskrivs det på följande sätt...

*...Han har tvångsmässiga tankar...som varierar i intensitet och som under psykisk påfrestning framstår som oerhört plågsamma och svårkontrollerbara då han ej kan skilja på verklighet och fantasi...Till yttermeravisso framkommer att han lätt tappar verklighetsförankringen och kan då bli psykotisk om han t ex blir frustrerad, kränkt eller ifrågasatt...Man kan inte med säkerhet utesluta att de tankar som han redogör för i själva verket består av imperativa hallucinationer, det vill säga, röster som uppmanar honom att begå mer eller mindre brutala handlingar som egentligen är honom personlighetsfrämmande..."*

Angående det här med "rösterna" så är det intressant att jämföra med det jag tidigare berättade, att jag brukade gå i naturen och så att säga tala "till mig själv". Vem var det jag egentligen talade med? I efterhand kan jag säga att jag vet att jag talade med Jesus, även om jag inte förstod det då. Om jag sedan talade med, eller hörde andra röster i ett senare skede av problemtiden kan jag inte svara på. Jag såg det i vilket fall nödvändigt att lämna allt övernaturligt på hyllan för att istället börja undersöka mitt liv vetenskapligt och psykologiskt. Något som kom att intressera mig var en psykologisk metod som kallades "Transaktionsanalys" (TA), som jag nu gav mig i kast med. Jag återgick även till öppenvården för terapi, nu med aningen mer motivation efter inlåsningen. Detta var förövrigt ett av villkoren för att slutenvården skulle upphöra och dit ville jag aldrig tillbaka igen. Det andra var att jag regelbundet tog medicin som förhindrade möjligheten till alkoholintag, vilket jag skötte lite si och så beroende på hur jag kom att må. Trots aningen mer motivation kändes det emellertid inte som om själva terapin påverkade mig alltför omvälvande, det var mest som att ta vid där det slutade. Jag hade fortfarande en massa problem i mitt inre och i perioder började jag som sagt även att dricka igen. En förändring började i alla fall så småningom ta form och det gällde min tidigare fientliga syn på mänskligheten. Jag började känna viss empati för den grupp människor som går under benämningen barn, vilket resulterade att jag skaffade mig två fadderbarn som jag understödde ekonomiskt via Barnfonden. En flicka bodde i Brasilien och en annan i Thailand. Efter en tid blev emellertid min egen ekonomi så dålig att jag inte kunde fortsätta att bidra.

Efter sjukhusvistelsen återupptog jag spelandet med mitt gamla hårdrockband, som nu hette Solitaire och där den österländska filosofin genomsyrade texterna som vår gitarrist skrev. Denna gång valde jag att ha distans till det andliga och ägnade mig endast åt musiken. 1994 slutade jag dock i detta band för att istället satsa på ett annat band som hette Memento Mori (ung. "Minns att du är dödlig"), med vilka jag medverkade på CD-skivor, turnéer och MTV-framträdanden. Detta band spelade så kallad "domedagsmetal", med mörka existentiella texter som aningen mer lutade åt det kristna världsbilden om kampen mellan gott och ont och människan däremellan. Sångaren kallade sig "Messiah" och var tidigare med i ett liknande band som hette Candlemass (Kyndelsmäss). Han brukade då använda sig av munkkläder på scen, men bandet var på ingalunda sätt kristet. Texternas innehåll brukade oftast beskriva en stor ensamhet och tomhet.

En dag i mitten av nittiotalet bjöd jag hem en bekant till mig i min första egna lägenhet på Kungsholmen som jag fått tag i "svart". Jag kände honom sedan tiden som vaktmästare på skolan. Han brukade kallas "Korv-Kalle", var ett Jehovas vittne och sålde korv utanför ett shoppingcenter i närheten av min före detta arbetsplats. Ofta när jag besökte min kollega som fortfarande arbetade kvar på skolan, brukade jag stanna och köpa en korv av Kalle. Denna kväll hade vi en intressant diskussion, men jag kände ändå inte att hans kyrka var något för mig. Jag ville i vanlig ordning mest debattera och gärna visa att han var fel ute, särskilt nu när jag lagt det andliga på hyllan.

Även då jag vid denna tid efter sjukhusvistelsen var mest rationell, vetenskaplig och psykologisk, så upplevde jag fortfarande en viss känsla av andlighet i musiken. Jag saknade nämligen på något vis det andliga. Det upplevde att det fattades en dimension i det rationella. Jag började därför besöka klassiska konserter och då i första hand konserter med barockmusik som jag alltid älskat. Jag hade själv en önskan om att bilda en egen barockensemble på sikt och började med att köpa in en modern spinett av märket Sperrhake utav en privatperson på Södermalm.

Därefter återupptog jag ett tidigare musikaliskt samarbete med en äldre blockflöjtslärare, som jag träffade redan 1990 i arbetet på skolan. Tillsammans med hennes ensemblelever och senare även hennes amatörkör, gjorde vi många konserter. Många av dessa framträdanden ägde rum i olika kyrkomiljöer under åren 1993-2004. Med blockflöjtsensemblen spelade vi även på min mormors begravning sommaren 1995. Jag började också att komponera musik till denna ensemble, där en av blockflöjtisterna av en tillfällighet var min tidigare obesvarade och olyckliga kärlek från tiden på skolan. Denna gång gjorde jag ett mer seriöst försök att bjuda ut henne genom att tala med henne mellan fyra ögon. Det kändes lättare för att vi nu umgicks mer naturligt än tidigare i och med att vi spelade ihop. Uppvaktningen fungerade emellertid inte så mycket bättre denna gång, men mina förväntningar var inte heller lika högt ställda som tidigare och detta resulterade i att jag klarade av att hantera den besvikelse jag trots all kände. Ensemblen upplöstes en tid senare, då blockflöjtslärarinnan slutade att undervisa och sedan träffade jag inte denna tjej mer.

### III - UPPSTÅNDELSE

Som ett led i det vetenskapliga/psykologiska utforskandet av mig själv började jag under dessa år i mitten av nittiotalet att släktforska, detta för att se om det kunde bidra med ytterligare något i utforskningen av min person. Jag ville även känna till min genetiska bakgrund, var jag kom ifrån. Jag började därför åter att umgås med mina "halvsläktingar" från det tidigare arbetet på resebyrån och besökte deras sommarbostad i Småland några somrar i mitten av 90-talet. Jag återupptog även kontakten med min kristna kusin som vid denna tid hade fått två barn med sin man. Jag trivdes bra i umgänget med dem där jag upplevde en positiv atmosfär och besökte dem därför ofta från och med senvåren 1995. I november samma år frågade hon om jag ville följa med till hennes kyrka för att lyssna när hon skulle spela flöjt under Gudstjänsten. Det ville jag och detta blev nu tredje gången som hon, eller Gud om man vill, tog mig till denna småländska allianskyrka i Skarpnäck. Tredje gången gillt kan man säga. Där blev jag bemött i samma positiva anda som jag kände hemma

hos min kusin och jag bestämde mig därför för att återkomma flera gånger till kyrkan. Jag ville se vad det var för plats som skapade så trevlig, avspänd atmosfär. Jag ville finna källan till den anda som genomsyrade min kusins familj och människorna i denna frikyrka, en anda som jag under mina kritiska år ofta kände inte fanns. I denna atmosfär upplevde jag det däremot som om man fick vara sig själv utan en massa krav och problem. Dessutom tog jag ju varje chans att få träffa min kusin och hennes familj, där jag kände mig särskilt uppskattad av barnen.

Ytterligare en faktor som jag tror hjälpte mig tillbaka till en mer öppen attityd gentemot andlighet i allmänhet och den kristna andan i synnerhet, var att jag började gå och lyssna på den sedan 1923 årliga uppsättningen av Johann Sebastian Bachs Matteuspassion i Engelbrektskyrkan. Första gången jag gick och lyssnade på detta evenemang var på långfredagen 1995 och det nära tre och en halvtimme långa verket gjorde ett oerhört stort andligt intryck på mig som säkert gjorde mitt hjärta mjukare vid denna tid.

Efter nära tre års sjukskrivning, blev jag nu åter tvingad ut på arbetsmarknaden i och med att Försäkringskassans läkare tyckte jag stod till arbetsmarknadens förfogande. Jag höll inte med och det gjorde inte heller den psykolog jag vid denna tid gick för. Vi ansåg båda att jag på grund av mina psykiska problem fortfarande inte kunde ta vilka arbeten som helst, eftersom jag kunde riskera att åter hamna i depression med risk för oangenäma konsekvenser för mig och andra. Därför fick jag istället skriva in mig på Arbetsmarknadsinstitutet för ett särskilt program i syfte att åter få ut mig på arbetsmarknaden. I anteckningarna från ett journalsamtal på Arbetsförmedlingen endast några dagar efter mitt första besök i Skarpnäckskyrkan visade sig min nya positiva inställning till kyrkan på följande vis...

*...(Robaina) har funderat något över tänkbara miljöer/arbetsplatser, bibliotek/arkiv med anknytning till intresset för historia/musik. (barockmusik, gammal musik). Bakgrundsjobb på teater, arbete i kyrka eller t ex på Stim är andra konkreta idéer som Robaina framför...*

Endast två månader efter jag regelbundet började att gå i Skarpnäckskyrkan lämnade jag hårdrockgruppen Memento Mori som jag då hade spelat i under tre år. Det var inget lätt beslut då jag visst att killarna skulle komma att bli väldigt besvikna på mig. Men jag kände inte att jag trivdes med atmosfären där med alla hårda attityder som inte kändes äkta nu när jag fått något nytt att jämföra med i den nya kyrkliga gemenskapen i Skarpnäckskyrkan. Detta blev slutet på min tioåriga epok som hårdrockmusiker.

Överhuvudtaget bytte jag ut min relativt lilla bekantskapskrets under endast några få månader vid denna tid. De enda som jag hade kvar ytterligare några år var blockflöjtslärarinnan och vaktmästarkollegan från skolan. Lärarinnan var inte kristen, men en väldigt positiv, glad och trevlig äldre kvinna. Vaktmästarkollegan var en lugn, anspråkslös och pålitlig person. Hans personlighet påminde om andan i Skarpnäckskyrkan vilket kanske kan förklaras att han hade ortodox kristen bakgrund, något som jag fick reda på när jag sa att jag blivit troende. Visserligen var han inte praktiserande i någon högre grad, men han kom i alla fall att se positivt på den nya tron på Jesus jag kort härefter skulle anamma.

I Skarpnäckskyrkan byggde jag snabbt upp en ny bekantskapskrets, som inleddes med att jag kort efter mitt första besök i kyrkan kom i kontakt med ungdomspastorn som var i min ålder, intellektuellt och filosofiskt lagd. Vi började samtala om livsfrågor och under en period hade vi utbytesluncher där han varannan vecka kom hem till mig på Kungsholmen och jag varannan vecka till honom i Bagarmossen för att diskutera tro och existentiella frågor över en bit mat. Ungdomspastorn, jag, en yngre kristen kille i kyrkan och en äldre sökande kvinna med brokig bakgrund, bildade även en liten "grubbelgrupp" som träffades sporadiskt i kyrkan. Jag gick med liv och lust in för att bevisa att de kristna hade fel, vilket var ett hopplöst företag i de intensiva debatterna med ungdomspastorn. Det hela ledde istället till att jag under åtta veckor deltog i kyrkans grundkurs i kristen tro under ledning av två andra pastorer i Skarpnäckskyrkan. Kursen hette "Att finna sig själv" och förutom denna kurs och samtal med enstaka församlingsmedlemmar, för att lära mig mer om den kristna tron som allt mer intresserade mig, började jag läsa facklitteratur. Jag som aldrig varit intresserad av att läsa, började nu sluka litteratur med andliga förtecken. Det första guldkornet jag hittade var filosofiboken "Sofies värld" som var mig till stor hjälp för att vidga det andliga seendet som jag åter igen börjat få efter dessa år av vetenskap/psykologiskt tänkande. Senare betydde den kristna författaren Stefan Gustavssons bok "Kristen på goda grunder" mycket för den kristna inriktningen och därefter tog det inte lång tid innan jag började kalla mig kristen.

Mina före detta hårdrockarkollegor träffade jag aldrig mer, så när som på sångaren Messiah från Memento Mori. Han bad mig spela synth på en låt när han gick en kurs i studioteknik något år senare. Han berättade då att Memento Mori gjorde ytterligare en skivinspelning innan gruppen upplöstes 1998. I en av texterna på denna skiva vittnar denna sångare om att även han blivit troende på Gud efter att hans far genomgått en lyckad operation. Messiah hade bett till Gud och upplevde ett bönesvar genom den lyckade operationen.

Ungefär samtidigt som jag började gå i kyrkan fick jag för mig att börja sjunga i kör igen efter tio års uppehåll då jag fastnat för en annons i tidningen Metro. Essinge kyrkas kör sökte sångare och lockade med USA-resa och CD-inspelning. Resan kom senare att leda till England istället, 1996. Denna kör deltog ofta i Gudstjänster och högmässor och jag fick därmed en relation till Svenska kyrkans regelbundna liturgi och den rutin som bruket av att följa kyrkoåret innebär. Körmusiken var därav också till största delen sakral. Året innan beställde jag en kopia av en spinett från sextonhundralet av en byggare i Estland och detta år började jag att spela i en barockensemble vid namn Musica Practica. Där fick jag några goda vänner i form av två barockmusiker, en excentrisk kille i min ålder och en mycket äldre man som också var denna ensembles ledare.

Efter en långvarig hosta på tio veckor i början 1997, som inte ville ge efter för vare sig antibiotika eller morfinhostmedicin, blev jag av den yngre musikern visad till en man på Hare Krishna-restaurangen Govindas. Han var en så kallad "healer" och med en handpåläggning lyckades han med ens att bota min hosta vilket fascinerade mig mycket. Dock fick det mig inte intresserad av Hare Krishna-rörelsen, då jag redan trivdes bra i mina nya sammanhang i Skarpnäck och på Essingen.

Denna min nya excentriska bekantskap arbetade som organist i Liberala katolska kyrkan på samma ö som Essinge kyrka. Ibland besökte jag denna kyrka för att spela med honom. Kyrkan har sin grund i den ockulta teosofin och är inte accepterad av den traditionella katolska kyrkan med säte i Rom. Jag uppfattade excentrikern som aningen hinduistiskt orienterad och han bodde tillsammans med en än mer excentrisk kvinna som även var nyandligt inriktad och vi hade ofta många andliga diskussioner under långa telefonsamtal mina första år som kristen.

Vid denna andligt intensiva tid som nykristen träffade jag även på en man från sekten Kristi Församling som jag stod och samtalande med på S:t Eriksgatan i närmare en och en halv timma. En annan man från samma församling bjöd vid ett annat tillfälle i tunnelbanan hem mig till sin lägenhet och deras husgrupp. Jag gick inte dit då jag inte kände mig intresserad av denna kyrka, men jag uppskattade de spontana diskussionerna vi fick på stan. Dessutom hade jag redan börjat i en husgrupp i Skarpnäcks kyrkan vid denna tid, så det kändes inte aktuellt att ytterligare engagera mig någon annanstans. Jag visste dessutom redan sedan tidigare att Kristi församling var sektbetonad då jag hade haft besök i mitt hem av en medlem från denna kyrka och som var bekant till mina excentriska bekanta. Jag fick av dem bland annat reda på att de jobbar på något slags andligt missionsackord för att skaffa sig bättre positioner i församlingen. Jag upplevde även att alla dessa "Kristi församling-personer" hade obehagligt stirriga blickar och en överdriven positivism vad gäller deras rörelse, vilket även det var en bidragande orsak till att jag tackade nej till denna husgruppinbjudan.

En annan bekant som jag lärde känna genom den äldre musikern jag träffat, var en man i min ålder som kom från Estland men bodde i Stockholm. Han och hans sambo var båda konstnärer med en buddistisk livsfilosofi och jag hade ofta andliga debatter med dem. Denne man rekommenderade mig bland annat att läsa den "Tibetanska boken om liv och död".

Mellan 1996 och 1998 umgicks jag ofta med denna äldre barockmusiker och än mer med hans dotter då jag ytterligare en gång blev offer för obesvarad kärlek. Likt tidigare blev jag smått fixerad vid denna tjej och blev förstas även besviken över att även hon inte var intresserad av mig på samma sätt. Till skillnad mot den tidigare fixeringen klarade jag mig bättre denna gång när jag nu hade Jesus till hjälp. Vi umgicks som kompisar, men det hela blev allt mer påfrestande med tiden. Inte nog med att hon och jag inte såg på varandra med samma ögon, hennes föräldrar låg dessutom i skilsmässa vilket gjorde saken än mer besvärlig. Mamman och jag satt ofta och samtalande, inte alltför sällan om andliga saker då hon som ryska var en ortodox kristen. Jag umgicks med henne mest för att göra ett gott intryck och för att jag aldrig missade ett tillfälle till andliga diskussioner. Samtidigt störde det mig att jag upplevde det som att hon var kär eller åtminstone intresserad av mig, något som även hennes man givetvis märkte av. Själv påstod hon att hon såg mig som den son hon själv alltid velat ha, men aldrig fick. Min musikerkollega och jag blev alltmer ovänner och så väl han som jag föll tillbaka till våra alkoholmissbruk och med Jesus hjälp ledde detta drama slutligen till att vi alla gick skilda vägar 1999.

Efter att ännu inte ha funnit någon tjej att dela livet med beslutade jag så att rådfråga Gud vad det fanns för plan för mig på detta område. Jag upplevde väl inget klart svar, men fick i vilket fall för första gången en ingivelse om ett liv i en



kommunitet, att kanske leva som munk på sikt. I och med detta såg jag situationen med min senaste obesvarade kärlek som en prövning som jag klarat mig ur på ett positivt sätt trots en del fall på vägen.

Parallellt med detta drama fortsatte jag att på söndagarna besöka den "lågkyrkliga" allianskyrkan i Skarpnäck och då och då även kören i "högkyrkliga" Essinge kyrka där jag våren 1997 dessutom började praktisera som kyrkomusiker med hjälp av en arbetsmarknadspolitisk åtgärd. Denna kontrast av kristenhet ser jag i dag som en positiv erfarenhet, så att jag tidigt i min nya tro på Jesus fick se olika sidor av kristen trosutövning. I allianskyrkan gick jag som sagt även i en husgrupp bestående av åtta församlingsmedlemmar. Jag började också spela under gudstjänsterna, bland annat med mina musiker från barockensembeln. Detta att med musik få bidra i gudstjänsten upplever jag i efterhand har haft en stor betydelse som hjälp för att närma mig Jesus, då musiken var det mest djupgående av andlig karaktär jag ägde fram tills dess.

Tack var min kollega, kyrkomusikern i Essinge kyrka, fick jag i min praktiktjänst möjlighet att starta min egna barockensemble Les Musiciens de l'îlot Royal med bland annat folk från Musica Practica. Vi kom under de närmast följande tio åren att hålla många konserter, bland annat i olika kyrkor. Under åren 1997-99 komponerade jag ett Juloratorium i barockstil till texter från Karl XII: s bibel och 1697 års psalmbok. Kyrkomusikern gav mig även möjligheten att få ett antal koralförspel och orgelverk utgivna av notförlaget Triumph i Trelleborg.

Under åren 1998-2002 "missionerade" jag flitigt på chattar, communitys, frågespalter och bbs:er på Internet. 1999 var jag initiativtagare till religionsplanket på Barnens Internet och jag har sedan dess gärna riktat mig till barn i min närhet gällande denna privata, kristna missionsverksamhet. Sedan denna period har jag ofta hamnat i religiösa diskussioner med folk runt omkring mig. Några som kan nämnas var en ensamstående mamma i trettioårsåldern som hade barn i Essinge kyrkas barnverksamhet. Hon ville bli ihop med mig, men jag var mer intresserad av att hon skulle bli frälst. I två år arbetade vi med våra olika missioner. Till henne nämnde jag mina tankar om att kanske bli munk och hon sa att det var första gången hon hörde någon med dessa tankar som hon verkligen trodde skulle klara av en sådan livsföring. Andra som jag hade åtskilliga andliga brottningskamper med vid denna tid var två av ungdomarna i denna kyrkas verksamhet. Slutligen hade jag självklart många diskussioner med min familj som inte förstod vad jag hamnat i, men uppenbarligen märkte positiva resultat av. Särskilt min bror tyckte mest det var "mambo-jambo" det jag höll på med, en attityd som senare kom att bli nedtonad när han fick familj. Apropos det jag skrev i början om namn och identitet har min bror ofta, trots att han inte säger sig tro, poängterat att han är som den tvivlande lärjungen Tomas i Bibeln. Under det första året som nykristen upplevde jag mycket mer av helande än totalt fem år inom psykvården, självklart därför jag blev helad till både ande, kropp och själ när jag tog emot Jesus i mitt liv.

1998 startade jag en kristet/kulturell verksamhet kallad "Öppen kyrka" i Essinge kyrka och 1999 även i Skarpnäckskyrkan i samband med att jag där började arbeta som musiker och administrativ personal. Samtidigt som jag fick påbörja denna projektjänst som jag fått på grund av mitt psykiska arbetshandikapp, blev jag medlem i församlingen. Detta år började jag även att sjunga i Engelbrekts Motettkör i

Engelbrektskyrkan i samband med att Essinge Kyrkas Kör upplöstes och min chef fick organisttjänst i Engelbrekt. Med denna kör har jag sedan ofta framträtt i kyrkliga sammanhang både i Sverige och utomlands.

Det första halvåret i Skarpnäckskyrkans tjänst präglades av prövningar. Jag upplevde ofta att min andlighet inte togs på allvar och att mina projekt och idéer emottogs med viss skepsis. Som nykristen var jag även full av ambitioner och idéer som jag tyckte den byråkratiska ledningen försökte skuffa undan genom att skjuta på framtiden eller, som jag såg det, ignorera mina förslag. Jag kände att jag ofta fick slå mig fram för att få något igenom. Ofta möttes jag av inställningen att: "så har vi aldrig gjort tidigare", "men så kan vi inte göra", "det finns inte resurser", "så kanske det går till i Svenska kyrkan, men...". Jag misstänker att denna attityd främst berodde just på att jag var nykristen, närmast kom från statskyrkan och att många i församlingen fortfarande inte kände mig och mina motiv så bra. Eftersom jag förknippade min nykristna tillvaro i kyrkan med ett nytt liv, hade jag medvetet undanhållit mitt tidigare liv, mina psykiska problem, brottslighet och annat som jag helst ville glömma. Det enda jag delade med mig av djupare personlig karaktär var det andliga jag tidigare varit involverad i, vilket kanske bidrog till att många inte tyckte att de kunde få ett grepp om vem jag egentligen var som person. När jag efter ett tag dessutom började få en del församlingsmedlemmar att ställa sig på min sida och försvara saker jag tänkte och tyckte, ansågs jag nog som riktigt besvärlig och uppfattades som manipulerande av vissa. Några av dem som stöttade mig var bland annat deltagarna i en ny husgrupp som jag och några andra utbrytare från den tidigare gruppen startade och som vissa i församlingen säkert mest förknippade med mig. Den hette Corpus Christi (Kristi kropp), ett namn som i detta sammanhang och vid denna tidpunkt kunde tyckas aningen provokativt och högmodigt. Att det dessutom var på latin gjorde ju inte saken bättre, eftersom det pekade på en katolsk inriktning som den protestantiska kristenheten historiskt sett ju strävat bort från och kanske då särskilt frikyrkan. En del i församlingen uppfattade dessutom nästan vår husgrupp som en församling i församlingen vilket inte var populärt. Det var inte heller vårt syfte utan något som tyvärr uppstod när denna problematiska situation eskalerade och blev till ett slags "vi kontra dem"-känsla inom församlingen. Denna känsla knöt förstås samman oss i gruppen och än i dag har vi en mycket nära relation till varandra.

När det så blev dags att förhandla om en fortsättning på tjänsten, fick jag avslag. Det ledde inledningsvis till att jag blev besviken på församlingen och lade hela skulden till situationen på dem, som jag ansåg vara trångsynta. Min tidigare paranoida syn på mina medmänniskor började åter igen att göra sig påmind vilket ytterligare bidrog till en infekterad relation. Det som jag ansåg extra kränkande var somliga bröders och systrars negativa kritik över mitt kompisliknande relaterande till barnen i församlingen samt att en del av andliga skäl inte tyckte mina okristna musikerkompisar hörde hemma som medverkande i gudstjänsten.

Vad gällande den första frågan har jag alltid haft lätt att nå barn och just därför är det inte konstigt att det blev genom dem som jag först fick hjälp att reparera min empatiska förmåga. Genom detta genombrott i min personliga mognad något år tidigare började jag förstå att alla människor kanske inte var fientliga inställda till mig. Där föddes en speciell önskan om att hjälpa just barn vilket först tog sig uttryck

i att jag skaffade fadderbarn i tredje världen att stödja ekonomiskt som jag tidigare berättat. När jag nu blivit kristen vidgades då denna önskan till att omfatta även den andliga hjälpen och eftersom Skarpnäckskyrkan alltid haft en stor barn- och ungdomsverksamhet ansåg jag det mycket passande att jag hade denna speciella förmåga att knyta an till barnen. Jag började nu prova på att undervisa i piano, anordna filmvisningar och försökte ta varje tillfälle jag kunde för att vittna om Jesus till barnen. En del barn fick jag särskilt bra relation till och besökte även deras hem där jag då också fick tillfälle att vittna för föräldrar och syskon samt berätta om vår församling och dess verksamheter. När detta då sågs med mycket misstänksamma blickar av en del bröder och systrar och jag förstod att det tisslades och tasslades bakom ryggen blev jag väldigt upprörd och besviken. Mitt eget bidrag till detta problem som uppstod bestod i att jag fortfarande inte helt litade på alla vuxna och därför hade svårt att inrätta mig i de arbetsformer för verksamheterna som redan fanns i kyrkan. Jag valde istället att arbeta efter mina egna metoder vilket upplevdes aningen provokativt och då särskilt när det visade sig att jag fick många barn med mig. I samband med att jag inte skulle få fortsätta min tjänst anordnade några barn en namninsamling där ett trettiotal av dem hade skrivit under till min fördel.

När projekttjänsten tog slut bestämde jag mig för att ta en tid och fundera över situationen som uppkommit. När sedan den första bitterheten lagt sig och jag blivit klar över min del i konflikten, det vill säga min ivrighet, brist på hänsyn till denna särskilda församlings tradition och historia, samt min något provokativa attityd, sökte jag ännu en gång möjligheten till förlängd tjänst. Uppenbarligen gav Gud mig ytterligare en chans då jag tog min del av ansvaret och lärde mig en läxa. Han upplöste vår husgrupp, rådde mig till att hålla en lägre profil och vara mer samarbetsvillig. I och med detta offer skulle jag få det bemötande och gensvar som jag tidigare efterfrågat. Jag fick så en lönebidragsanställning på prov och som senare kom att omvandlas till en tillsvidareanställning i början av 2003. Därefter gick alla relationer mycket smidigare i takt med att församlingen och jag lärde känna varandra på ett djupare plan i ett icke forcerat tempo. För första gången i mitt liv kände jag en stor tillfredsställelse i att gå till mitt arbete, som jag egentligen vägrar kalla arbete. Kyrkan blev mitt hem och ett sätt att leva och i efterhand har jag förstått att Gud ville att jag skulle bli kvar i den kyrka han lett mig till. Han vill ha mig där så mycket som möjligt i min nyvunna tro på Jesus. Gud såg att jag skulle ha utsatts för prövningar som jag inte hade klarat av som nykristen med min bakgrund om jag tillbringade större delen av min tid på en annan arbetsplats än kyrkan. Precis som jag av "Världen" blev satt ett år på en psykiatrisk vårdinrättning för att komma till rätta med mina psykiska besvär var Gud nu tvungen att placera mig på denna inrättning för att få bukt med mina andliga besvär.

Trots att Jesus nu gett mig en ny grund i livet kände jag ändå ett behov av att återuppta den samtalsterapi som jag hoppade av 1995. Det föddes en ny motivation att ta i tu med de psykologiska sviterna från mitt gamla liv. Dock var jag fortfarande för misstänksam av mig för att söka en kristen terapeut vilket kanske hade varit att föredra. Jag upplevde den kristna kretsen som relativt liten och ville inte vid denna tid låta min bakgrund komma min nya gemenskap till del. Framför allt av rädsla för eventuella missförstånd som exempelvis skulle kunna orsaka att jag inte fick arbeta kvar i församlingen eller få ett minskat förtroende. Jag kände mig fortfarande inte

helt säker i min position efter de problem som tidigare blossade upp gällande min tjänst.

Sommaren 2002 blev jag andedöpt under ett uppdrag som Gud gett mig gällande ett av barnen i kyrkans verksamhet. Denna flicka var en flitig besökare i Skarpnäckskyrkan och jag fick uppdraget i samband med hennes farmors död. Farmodern var den enda kristna bland hennes närmaste och hon betydde mycket för henne. Själv kände jag bara denna tioåring ytligt sedan 2001, men vid detta tillfälle sökte hon av någon anledning mitt stöd i form av förbön. Jag förstod genast att det var Gud som förde ihop oss för något särskilt. Det visade sig snart att hennes familj var hårt utsatt av mammans psykiskt sjuka muslimska marockanska kille som uppträdde hotfullt och aggressivt mot dem. När jag kom in i bilden höll de som bäst på med planerna att gå under jorden och flytta från Skarpnäck efter att killen hotat att kasta ned hans och mammans gemensamma bebis från balkongen. Både tioåringen och hennes halvsyster från en av mammans tidigare relationer var rädda för denne marockan när han hade sina perioder. Detta akuta beslut att fly kom mycket olyckligt eftersom tioåringen, som från sitt ickekristna sammanhang, hade blivit kristen i kyrkan och dopsamtal hade inletts med hennes mammas välsignelse. Jag var behjälplig vid flytten och försökte så gott jag kunde finnas till hands för att hjälpa dottern in i ett nytt kristet sammanhang på den sydsvenska ort de flydde till. I och med detta uppdrag blev det andliga kriget en realitet i mitt egna kristna liv. Anpassningen på den nya orten fungerade inte och allt rasade, framför allt för tioåringens storasyster, så efter många turer av tecken och under kom familjen tillbaka till Skarpnäck ett år senare. Dock tog det lång tid innan de åter fick en fast bostad då den tidigare blev uppsagd. Detta ständiga flackande, otryggheten, det andliga kriget och annat påverkade de tidigare dopplanerna och de gamla relationerna i kyrkan negativt. Tioåringen kände sig vid återkomsten inte hemma som tidigare efter den långa frånvaron från Skarpnäck och till slut hamnade familjen i Södertälje. I dag bor hon emellertid hos sin biologiska pappa på västkusten. Jag har haft sporadisk kontakt med hennes mamma som har berättat att de går bra för dottern och försäkrar att tiden i Skarpnäckskyrkan har satt sina spår, även om hon för tillfället inte går till någon kyrka. Jag ber ofta för familjen och särskilt denna tjej och litar på att Gud går vid hennes sida.

Arbetet med denna familj och framför allt mitt andedop innebar för mig ett nytt skede i min kristna tro vilket gjorde mig till en mognare kristen. Sedan dess har jag av någon andlig anledning haft åtskilliga besök av par från mormonkyrkan var gång som jag gjort viktiga punktinsatser i arbetet för Gud med någon person. Jag har ofta även fått olika ogudaktiga skrifter serverade mig på underliga vis vid dessa tillfällen, såsom "Start your own religion", "Samtal med Gud" och "da Vinci-koden". Men, även böcker som till exempel "Den Onde", som är skriven av en kristen författare, har vid något tillfälle påverkat mig negativt i mitt arbete för Gud. Troligen hoppades den andliga motståndarsidan kunna förvirra mina tankar för att ställa till andlig skada i mitt arbete vilket faktiskt var nära initialt i arbetet med den utsatta familjen, men med hjälp av kristna bröder och systrar gick jag ur denna situation med seger. Men, det gäller att vara på sin vakt. Det är lätt att bli lurad och tro att allt som till synes verkar komma från Gud verkligen gör det.

Terminen efter andedopet gick jag en kurs kallad "Som fisken i vattnet" kort och fann bland flera nådegåvor en särskild som evangelist med apologetisk inriktning. Denna kurs resulterade i en roll som samtalsledare för Skarpnäckskyrkans Alphakurs, en kurs som till och med min mamma hoppade på i hopp om att bättre kunna förstå den positiva förvandling jag hade genomgått. Då det andliga kriget blev allt mer besvärande sände Gud mig även en särskild andlig mentor i form av en äldre man i församlingen som hade varit före detta styrelseordförande för Skarpnäckskyrkan och som var en av de sista jag själv skulle ha kommit på tanken att fråga. Jag, en långhårig "hårdbarockare", alltid lagom provocerande. Han, en strikt, ordnad, kostymklädd politiker i övre medelåldern som jag i stort sett aldrig bytt ett ord med tidigare och som dessutom var en av dem som var skeptisk till vissa av mina förehavanden i församlingen till en början. Denne man upplevde jag dessutom som en kristen fundamentalist, medan jag själv före andedopet var mer av en liberalkristen. I mitt arbete för Gud efter detta dop fick jag emellertid upp ögonen för denna karismatiska kristna falang som till exempel representeras av församlingen Livets Ord i Uppsala.

En annan inriktning som betytt mycket för mig och kan ses som rakt motsatt är den kontemplativa kristenheten som Gud introducerade redan tidigt i mitt kristna liv. I augusti 2002 besökte jag kommuniteten vid Bjärka Säby i egenskap av "provbroder" för att prova på denna livsföring. Denna kommunitet som är inhyst i ett vackert slott från 1796, drivs av *Sionsförsamlingen* i Linköping och som är en del av pingströrelsen. Planerna på ett liv i en kommunitet har därefter tillfälligt lagts på hyllan, men sedan detta år är jag i alla fall en ständigt återkommande gäst på slottets retreat. Där hämtar jag kraft och till skillnad från tidigare i livet när jag gick och talade "med mig själv" i naturen talar jag nuförtiden med "Fadern, genom Jesus och i den heliga Ande".

Under åren 2001-05 startade och ledde jag och en några år yngre kristen broder en klubb i kyrkan som kallades Metal Vaült och riktade sig till hårdrockintresserade tonåringar. Syftet med denna klubb var att bryta de fördomar, som av tradition finns mellan hårdrock och den kristna kyrkan. Meningen var även att man som ung hårdrockare skulle kunna finna en sund miljö med goda förebilder, ett sammanhang där man kan vara sig själv utan en massa attityder. Just det som jag själv upplevde att det fanns gott om i mina hårdrockskretsar när det begav sig. Klubben var inriktad på ärlig, vänskaplig, utgivande gemenskap, något som jag förstått vikten av sedan den gång jag först kom till Skarpnäckskyrkan. I klubben fanns såväl kristna tonåringar som ickekristna. Till och med en satanistiskt inriktad tjej satt och åkte från Södertälje för att delta i klubben. Hon hörde just till dessa vilsna själar som var i allvarligt behov av precis en sådan atmosfär, något som hon också poängterade att hon fick uppleva på ett positivt sätt i denna gemenskap. Tillsammans höll Metal Vaült, utöver de ordinarie träffarna med musikvideos, film, mat och samtal i kyrkan bland annat grillhelger och vid två tillfällen besökte vi den kristna hårdrockfestivalen Bobfest i Linköping.

2003 bildade jag ensemblen Baroquecompagniet som även den ofta kom att uppträda i kyrkor. Året därpå startade jag i Skarpnäckskyrkan Scharffeneck Collection of Contemporary Early Music, en samling för nykomponerad musik i äldre tiders tonspråk. Samma år producerade jag som ett uppdrag från Gud och för

Skarpnäckskyrkan räknar en CD-skiva med egenkomponerade lovsånger i pop och rockig stil. Jag engagerade ett tjugotal personer med kopplingar till kyrkan för att medverka på denna skiva där behållningen oavkortat tillföll tre av kyrkans missionsprojekt för barn och ungdomar.

Idag 2007 är mitt främsta arbete för Gud ett barn som jag träffade första gången i en av kyrkans verksamheter. Hon föddes i ett varmare land 1995, samma år som jag fick upp ögonen för den kristna kyrkan. 2001 kom hon som asylsökande till Sverige med sin mamma och vuxna storebror. Genom sin klasskompis som brukade gå i Skarpnäckskyrkan kom denna flicka till kyrkan i november 2003. Jag kände kallelsen att ta hand om henne redan från första dagen hon kom. Jag visste ingenting om hennes situation då, men hon tydde sig till mig med ens. Jag blev snart hennes pianolärare och senare andlig mentor. Efter ett år blev hon kristen och döptes tillsammans med hela sin familj som då fick en förnyad tro på Jesus. Sedan kom attackerna i slag. Familjen, som i tre och ett halvt år hade väntat på uppehållstillstånd fick avslag och tvingades återvända till hemlandet i mars 2005. Storebrodern stannade kvar illegalt för att hjälpa sina kära ekonomiskt tillsammans med mig som hade fått en mycket speciell relation till familjen och blivit som en extraförälder till flickan vars riktiga pappa försvann när hon var ett år. Efter mycket andligt och praktiskt arbete med myndigheter både i Sverige och på plats i hemlandet, dit jag reste sommaren 2005, fick hon och hennes mamma komma tillbaka till Sverige och idag har de permanent uppehållstillstånd och bor tillsammans med mig i min lilla tvårumslägenhet. Vi bor i något som vi har valt att kalla "Kristna kollektivet i Tyresö" vilket innebär att vi inte har ett normalt familjeförhållande utan bor ihop som kristna syskon med ett speciellt mål att se till att barnet får en bra grund att stå på i livet, såväl socialt som andligt. Vi upplever oss kallade att leva på detta vis så länge Gud och vi vill.

Sedan jag blev kristen har jag fått en ny grund att stå på i livet, en fast grund som jag upplevt håller i livets hårda stormar. Vid ett flertal tillfällen de senaste åren har min tro satts på prov. Ofta har dessa prövningar varit intimt kopplade till min bakgrund som ickekristen och mina tidigare problem. Ibland har prövningarna kommit från Gud med en bifogad karta som hjälp att ta mig ur labyrinten och därmed get mig en möjlighet att växa som människa. Ibland har frestelsen kommit från motståndarsidan eller från mitt eget kött, men Gud har då funnits vid min sida och lyst vägen för mig som en lykta i mörkret. Trots viljan att följa Jesus har jag många gånger fallit, men Han har då hjälpt mig på fötterna igen och lett mig vidare på livets väg en erfarenhet rikare.

Jesus är Herren min Gud, min räddare, i vilken jag har lärt mig vad nåd, förlåtelse och upprättelse innebär. Hans helige Ande bor i mig och formar mig som en lerklump i krukmakarens hand. Jag ser nu med spänning fram emot vad Gud har för planer för fortsättningen av mitt liv...